

ката армия и участникъ въ руско-турската война прѣзь 1810 г. съ български доброволци).

Мамарчовъ идва въ Сливенъ, види се, заедно съ руситѣ, защото още слѣдъ заминаването на Дибичъ за Одринъ, той събира *готовитѣ* сливенци за възстание. За да покаже, че това движение не е внушено отъ руситѣ, той се отказва отъ руска служба, настанява се въ Сливенъ, дѣто и се оженва. Дѣлото напредвало и „общъ възторгъ владѣлъ по тоя край.“ Обаче внезапно идва едно казашко отдѣление отъ 200 души въ Сливенъ, арестува Мамарчовъ и го отвежда при Дибича. Това е било вече слѣдъ мирътъ, когато Дибичъ се намиралъ въ *Анхиало*. Арестътъ е станалъ тъкмо въ момента, когато Мамарчовъ се е готвѣлъ да тръгне съ въоръженитѣ сливенски четници къмъ Котленско и отъ тамъ къмъ Търново.

Арестътъ е направилъ потресающо впечатление на сливенци и котленци. Говоритѣ за възстание горчиво се разочаровали. Това се види и отъ англичанина *Слейдъ*, който малко прѣди Коледа, на пжтъ отъ Сливенъ за Котелъ, забѣлѣзалъ у българитѣ голѣмо негодувание срѣщу руситѣ, или по-скоро срѣщу Дибича: the expressions of the Bulgarians against the Russians were strong. Той смжтно прѣдава това негодувание и счита виновни най-вече руситѣ.

Видни интеллигентни българи отъ Сливенъ и Котелъ се събиратъ и слѣдъ дълги съвѣщания рѣшаватъ да подадатъ просба до Дибича, за да искатъ освобождението на Мамарчова, „и да остави насъ бѣдни, свободни да изпитаме и мѣ въ това благоврѣмие наше счастіе съ турци“. Въ тия кратки редове се заключава и цѣлата история на това епохално движение. Тѣ сж заимствувани отъ горѣпоменатата просба, която е единъ отъ най-паметнитѣ документи по политическото ни възраждане.¹⁾

Въ отговоръ на жалбата, Дибичъ натякналъ, че мира е вече свършенъ, чуждитѣ посланници се разотишли и за сега не може нищо да се направи за българитѣ. Обаче утѣшилъ ги, „че и за тѣхъ ще дойде редъ“. Депутацията, недоволна, замолва Дибича да остави българитѣ „свободни, та и тѣ да изпитатъ щастието си съ турцитѣ“. Споредъ *Раковски*, главно у когото се намиратъ тия интересни данни, Дибичъ безъ церемонии имъ заповѣдва „да стоятъ мирни“, иначе „ще обърне топоветѣ срѣщу тѣхъ“. Депутацията не се уплашва и заявява, че „българитѣ прѣдпочитатъ да бждатъ избити отъ братята си руси, нежели отъ турцитѣ“. Тукъ

¹⁾ Редактирана е отъ сливенци и котленци. Писана е отъ Х. Ат. Т. Беровичъ, въ дома на Стойко С. Поповичъ, Котелъ. Занесена е отъ депутация, избрана отъ Сливенъ и Котелъ, състояща [се отъ миряни и духовници, при Дибича, който тогава е билъ въ Анхиало.